

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové a soudců Mgr. Dany Černovské a Mgr. Jiřího Tichého, v právní věci žalobce: X, zastoupeného: JUDr. Petrem Novákem, advokátem se sídlem v POlevsku č.p. 183, 471 16, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení Praha**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení proti rozhodnutí žalované č.j. 323-9010-8. 6. 2010-1751/Prů ze dne 30. 6. 2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí č.j. 323-9010-8. 6. 2010-1751/Prů ze dne 30. 6. 2010, kterým žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí č.j. 41075/010/9012/4.1.2010/12-RO/HK ze dne 29. 4. 2010. Tímto rozhodnutím Pražská správa sociálního zabezpečení podle § 104a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, (dále jen „ZOPSZ“) zamítla žádost žalobce, který je plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále též „pojistné“), o vrácení přeplatku na pojistném za období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007. Žalovaná v odůvodnění odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu s tím, že v období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 byly organizace a malé organizace (v té době zákonem užívané pojmy pro plátce pojistného) poplatníky pojistného a měly tak povinnost platit pojistné. Žalovaná doplnila, že vyměřovací základ pro účely odvodů za dané období bylo možné pomocí příslušných interpretačních postupů z příslušných ustanovení ZOPSZ stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení nebylo pochyb.

Žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí se žalovaná nevypořádala s námitkami, které uvedl v odvolání. V této souvislosti odkázal na vybrané nálezy, kde Ústavní soud

apeloval na řádné a vyčerpávající zdůvodnění rozhodnutí. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů považuje žalobce obě rozhodnutí.

V další části žaloby žalobce uvedl přehled právní úpravy ZOPSZ a v té souvislosti citoval z důvodové zprávy k tomuto zákonu a k vládnímu návrhu zákona, kterým se změnil ZOPSV ze dne 12. 4. 2007. Žalobce také odmítá, že by nařízením vlády mohla být stanovena povinnost k odvodu pojistného.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na stanovisku vyjádřeném v rozhodnutí a doplnila, že je vázána právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25. 2. 2010.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Stěžejní námitkou v daném případě bylo posoudit, zda v době od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, kdy zákon ZOPSZ neobsahoval v důsledku legislativního pochybení definici vyměřovacího základu organizace a malé organizace, měl žalobce povinnost odvést pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.

Jak bylo výše naznačeno uvedeným problémem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25. 2. 2010. Tento rozsudek společně s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č.j. 59 A 13/2010-143 ze dne 21. 4. 2010 napadla stěžovatelka ústavní stížností, kterou se domáhala toho, aby Ústavní soud zrušil uvedené rozhodnutí soudu s tím, že došlo k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Ústavní soud nálezem č.j. I. ÚS 1904/10 ze dne 19. 6. 2012 stížnost odmítl s odůvodněním, že stěžovatelka brojila proti rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým bylo rozhodnutí krajského soudu zrušeno a věc vrácena do dalšího řízení, přičemž ústavní stížnost lze podat pouze proti pravomocným rozhodnutím v řízení (§ 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu). Jako důvod pro odmítnutí ústavní stížnosti označil i její opožděnost.

Ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č.j. 59 A 13/2010 ze dne 21. 4. 2010 konstatoval, že je přípustná ústavní stížnost. Nejprve připomněl, že krajský soud v tomto rozsudku zdůraznil, že nemá s ohledem na jednoznačné právní stanovisko Nejvyššího správního soudu žádný prostor pro samotnou úvahu a že jeho zákonnou povinností při svém rozhodování je vycházet z právního hodnocení věci učiněné Nejvyšším správním soudem.

Podstatné je, že Ústavní soud ve svém nálezu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010 č.j. 4 Ads 120/2009-88 s tím, že zde uvedené důvody, argumenty a odkazy na příslušná ustanovení právních předpisů a judikatury považuje za dostatečné s tím, že neshledal protiústavní exces.

V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud odvodil pojem vyměřovacího základu organizace a malé organizace na základě jednotlivých ustanovení ZOPSZ; to navíc za situace, za níž nebylo možné uvažovat o zániku povinnosti platit pojistné v rozhodné době, popřípadě o nemožnosti určit jeho výši. Ve shodě s názorem Ústavního soudu učinil závěr, že v ZOPSZ ve znění účinném pro období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 existují ustanovení, z nichž lze

spolehlivě dovodit vyměřovací základ organizace a malé organizace, a to s potřebnou mírou určitosti, neboť se konkrétně jedná o částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců. Ústavní soud vyloučil, že by mohla být porušena právní jistota. V této souvislosti mimo jiné zdůraznil, že pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti je běžnou (a obvyklou) součástí pojistného plnění ze strany zaměstnavatelů; tato povinnost v ZOPSZ ve znění účinném pro období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 nebyla vyloučena (či zrušena), ale zůstala zachována a logicky nebylo možné očekávat, že by zaměstnavatelé náhle neměli povinnost hradit pojistné a příspěvek.

Rozhodnutí Ústavního soudu ČR je podle článku 89 odst. 2 Ústavy ČR závazné pro všechny orgány i osoby s tím, že za situace, kdy je Ústavní soud nejvyšším orgánem ochrany ústavnosti, jsou obecné soudy analogicky vázány právním názorem Ústavního soudu ČR (viz nálezy Ústavního soudu ČR ze 14.2.1996, II. ÚS 156/95, uveřejněný pod č. 9 ve svazku Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR). Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem Městský soud v Praze žalobu zamítl dle § 78 odst. 7s.ř.s.

Pro úplnost soud uvádí, že neshledal, že by rozhodnutí postrádalo některé podstatné náležitosti, které jsou požadovány správním řádem či zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, který upravuje náležitosti rozhodnutí o odvolání, ačkoliv lze uznat, že je odůvodnění rozhodnutí stručné. Je třeba připomenout, že účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nepřisluší.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. února 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová